

Rodiče pana Horníčka, Josef a Ludmila, přijeli do Humpolce roku 1928 a pan Horníček se narodil roku 1930 28. listopadu.

Akorát si přivezli s sebou kilo kafe, nemletýho, černýho, a bochník chleba, a to byla jejich svatební cesta.

Pan Horníček chodil do školy do měšťanky, kde je učili téměř jen němčinu, německou hymnu a hajlování.

A pak jsme se dostali na měšťanku, tam jsme byli zase asi do dvaadvacátýho roku a tam nás zase odtud vyhnali, páč tam dělaly Hitlerrugend děvčata. A hlavně nás učili němčinu, ve válce, od roku čtyřicet do roku pětadvacátýho. Přednostně byla němčina a pak teprve čeština. Byl akorát protektorát Böhmen und Mähren. A učili nás německý hymny, českou hymnu nás neučili. No, a to všechno v nás jako taky kypělo.

Židé byli během druhé světové války transportováni i z Humpolce.

A nakládali je nahoře na náměstí, co je vchod ke kostelu, to bylo rovný, to byl rovnej terén a tam byly ty schody, tak tam najeli nákladákem, a aby nemuseli žebřík, tak tu sajtnu takhle položili k těm schodům, a tam odtud chodili ty Židi do toho nákladáku jako dobytčata.

Když přijížděli Sověti, tak Němci prchali z Humpolce a v zápalu boje rozbili zdejší budovu.

No, a u nemocnice, tam se postavili ke hřbitovu na tu cestu, taky s takovým Furíkem, ti Rusáci, a těm Vošickejm naproti rozbili tu budovu. Normálně se netrefili, říkali: „Teď jedou, teď jedou, pal!“ No, a jak pálil, tak se netrefil a shodou okolností bylo někdy dobře, že to potom ty Němci tady nerozstříleli.